

[Torben Lund]

fordi, som det er udtrykt af ledende embedsmænd i Justitsministeriet, det var svært at trænge igennem med nye synspunkter hos den daværende justitsminister.

Ebba Strange (SF):

Statsministeren sagde i sit svar til hr. Torben Lund, at Folketingets Retsudvalg den 27. september 1988 blev bekendt med nedprioriteringen. Det er rigtigt – det gjorde vi. Vi kendte ikke omfanget af det, men vi blev bekendt med, at man i Justitsministeriet foretog en prioritering.

Jeg vil gerne spørge statsministeren, hvordan i alverden statsministeren kan skønne, at disse bemærkninger ikke gav grund til at blive foruroliget. Statsministeren sagde jo nemlig: Vi blev ikke foruroliget, og der var heller ingen grund til, at andre blev foruroliget. Jeg blev imidlertid – det vil fremgå, er jeg sikker på, deraf – personlig kolossalt foruroliget efter det samråd, og derfor vil jeg gerne vide, hvorpå statsministeren bygger sin udtalelse om, at andre ikke havde grund til at føle sig foruroliget, for det er vel en vurdering.

Svend Auken (S):

Statsministeren sonderer i sit svar til hr. Torben Lund juridisk mellem at »bære« og at »ifalde« et ansvar. Jeg tror, befolkningen spørger mere direkte om, hvem der vil »tage« et ansvar i denne sag.

Mit spørgsmål til statsministeren lyder, om statsministeren mener, at forløbet af denne sag har slået skår i offentlighedens og i Folketingets tillid til Justitsministeriet, og – hvis han er enig i, at der er blevet slået skår i tilliden – hvad han så som øverste ansvarlige for regeringen agter at foretage for at genoprette denne tillid.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Må jeg først sige til hr. Torben Lund, der refererer til et bestemt tv-interview med den daværende justitsminister på et eller andet tidspunkt, at hvis man spørger om, i hvilket omfang hver enkelt minister i den daværende regering måtte have haft konkret kendskab til sagen, kan jeg ikke give svaret.

Jeg kan oplyse for mit eget vedkommende, at jeg havde kendskab til justitsministerens talepunkter, som blev tilsendt Statsministeriet nogle dage efter samrådet i Retsudvalget den 27. september, og der var, som jeg har svaret allere-

de, ikke tale om en beslutning truffet i regeringen eller f.eks. i koordinationsudvalget.

Så vidt jeg kan se af mødereferaterne fra regeringens flygtningeudvalg, har spørgsmålet om de tamilske sammenføringer næppe heller været behandlet konkret her, men det må man jo nu undersøge.

Så må jeg sige til spørgsmålet om, hvorvidt der har fundet en kontakt sted i efteråret 1988 mellem Justitsministeriets departementschef og Statsministeriets departementschef, at der efter Statsministeriets departementschefs udtalelser til mig ikke har været tale om nogen sådan kontakt.

Jeg kan sige til fru Ebba Strange, at jeg ikke følte mig foruroliget over de oplysninger, justitsministeren gav under samrådet, hvor han understregede, at man nu engang prioriterer for at sikre, at de sager, hvor der er det største behov, og som måske endda er af hastende karakter, også er dem, der behandles først.

Jeg har altid forestillet mig, at man i direktoratet i en periode, hvor der var tusinder – ja op til titusinder – af asylansøgningssager inden for et år, måtte prioritere, og jeg har altid forestillet mig, at man efter konkret vurdering behandlede de sager først, som forekom at haste mest.

Jeg vil gerne sige til hr. Svend Auken, at jeg synes, vi nærmer os det øjeblik, hvor det er rigtigt af mig at sige, at det må være rimeligt, at den igangværende overordentlig interessante dommerundersøgelse nu får lejlighed til at færdiggøre sit arbejde, uden at vi her i salen fører en parallel drøftelse. Det siger sig selv, at Folketinget får rig anledning til at reagere for sit vedkommende, når dommerundersøgelsen foreligger.

Og jeg minder om, at den pågældende højesteretsdommer er blevet bedt om at undersøge og kortlægge samt tage stilling til, hvorvidt det forekommer rigtigt at gøre et ansvar gældende.

Ole Espersen (S):

Statsministeren udtalte meget omhyggeligt, at statsministeren var orienteret, på samme måde som Retsudvalget var blevet orienteret.

Jeg vil gerne spørge statsministeren, om han nu finder, at Retsudvalget er blevet orienteret på en sandfærdig og korrekt måde.

Jeg vil endvidere gerne stille et andet spørgsmål, der nødvendiggør et svar, så vidt muligt i dag. Det viser sig nu, at der tilsyneladende – ef-